MÖDRAR

Behandla vilket som helst sår, vilken som helst klåda eller hudskada med Zam-Buk. Den lindrar smärta, förhindrar inflammation och gror ny hud.

SVÅRARTADE HUVUDSÅR.—Mrs. E. Webster, 519 Seigneurs St., Montreal säger: — "Vi fruktade för att vår lilla flicka skulle förlora sitt vackra hår. Men Zam-Buk räddade henne. Genom en stadig behandling med denna utmärkta salva lyckades vi utrota alla spår av dessa förskräckliga huvudsår.

FINGERTIPPEN AVSKUREN. — Mrs. J. E. Bierwirth, Carnduff, Sask., skriver: — "Min lille gosse råkade skära tippen av ett finger, och det såg ut som att vi skulle tvingas anlita läkare. Lyckligtvis hade jag en ask Zam-Buk tillhands. Medels densamma stillades smärtan och blodflödet och såret läktes på några få dagar.

Zam-Buk

Skaffa Eder en ask Zam-Buk från Eder handlande idag. En storlek endast, 50c., 3 för $1.25. Zam-Buk medicinal och toalettvål, 25c per bit.

Kåseri och Skämt.

VÅRFEBER

En kärleksdiagnos för S. C. T. av Joseph Swanson

Våren är pånyttfödelsens tid. Allt och alla, som äro naturliga, börja sprattla. De små lärkorna sjunga sina kanarielågelsdrillar, svalorna returnera från sina vinternästen uppe i de arktiska regionerna och begiva sig på flykt mot Afrikas mera kyliga breddgrader, kråkorna antaga papegojfasoner, då och då utstötande artikulerade jezzmelodier, under det de slå sine "loop-de-loops" från kyrkspiror och radiotantenner.

Markens dpur bliva likaledes anfäktade. Vårluftens ännu oanalyserade beståndsdelar kommer kängurun att gå på framtassarna, björnen att rulla baklänges — saltomortaler, råttan att ilsket jama, katten att skälla som en bandhund i mars månad, kon att bräka, fåren att böla o. s. v. i allt fall trovärdig oändlighet.

Våren utgör den upp-och nedvända världens förnämsta årstid. Detta gäller inte bara vad flygfiskar, kameler, orangutanger eller åsnor beträffar, nej, det gäller som nyss så sanningsenligt påpekats, allt vad moder naturen frambrakt, skapelsens fruar och herrar ej att förglömma.

En högst vanlig vårkomma hos människorna utgör den s. k. "vårfebern." Denna sjukdom består i de flesta fall av cirka åttio procent tillfällighetskärlek och tjugo lika stora procenter — galenskap.

Som ni ser, så är detta en högst farlig sammansättning.

Vårfeberns temperatur översärider allt vad den moderna läkarvetenskapen hittills uppdagat eller uppmätt hos febersjuka personer. Den fruktawe malariafebern är en bagatell, nervfebern en lilleputt mot vårfebern.

Om man exempelvis kunde nöjaktigt beräkna och uppmäta kroppstemperatur, andhämtningshastighet och pulsslagen hos ett ungt, vårfebersjukt turturduvopar i mänskliga skepnader, när de begiva sig på jakobsledaren till sjunde himlen, d. v. s. när de hålla på med inmundigandet av desserten efter ett hungrigt kysskalas ute i en blommande lövsal, skulle otvivelaktigt resultaten bliva något som komme att lysa som världsrekord inom den medicinska läkarvetenskapens journaler. Härav tvingas vi givetvis draga den fullt logiska slutsatsen, att vårfeber är och utgör något som man nogsamt borde taga sig i akt för.

Tusentals, nej, miljontals akta par, vilka just nu hålla på att kivas och hota hota varandra med skilsmässa eller värre, började sätta kurs mot den äktenskapliga hamnen, när deras blod upphettats av vårfeber.

Hur kan man då förekomma denna farliga sjukdom? frågar ni helt visst. Finnes det inga medikamenter, vilka kunna komma till användning?

Lärde män ha länge grubblat på detta problem. Filosofer ha blivit flintskalliga, upphyggelseapostlar gråhåriga, föräldrar och uppfostrare vimmelkantiga. Lösningen på gåtan är och har förblivit lika dunkel.

Vårfebern är obotlig. Förresten tror jag, att den är helt — naturlig. Jag har nämligen själv varit sjuk på det viset ett par, tre gånger.. Lindringsmedlen i mina fall har utgjort — några ämbar iskallt vatten samt, efteråt, ett halvt dussin skäppor lika kalla tankar.

Man tvingas hjälpa sig själv. Varje anfäktad individ måste analysera sitt eget individuella fall samt handla och tänka därefter. Som nämnts, så utgöra iskalla tankar och dito vatten något ofantligt tillförlitligt. Ni kunna ju själva pröva på, så får ni se.

Förövrigt så kann jag meddela, att en världsberömd professor vid ett lika världsberömt sjukhus två kvarter från mina bopålar nyligen lyckats ihopsnälla ett slags piller, med vilka han antager sig kunna bota en vårfebersjuk mänsklighet.

Till dess detta påstående visar sitt värde, tvingas vi vara på vår vakt mot sjukdomen i fråga.

AKTA ER FÖR "VÅRFEBERN!"

Vi mena väl.

DEN GIFTA KVINNANS MANLIGE VÄN.

En stor engelsk damtidning har haft en lång enquete med prisbelönta svar på frågan: "Kan en gift kvinna ha en annan man som kamrat och vän?" Första priset tillföll följande svar:

Ja, en gift kvinna kan gott ha en manlig vän, förutsatt han är förälskad i en annan kvinna och hon i sin man.

Ett annat svar lyder: Blott om det existerar det mest fullständiga förtroende mellan man och hustru kan kamratskap eller vänskap — vad man nu vill kalla det — med en tredje person vara möjligt. Det förutsätter vidare att den senare aldrig, hur berättigat det än kunde vara, utalar sig nedsättande om mannen och hur svårt det än kan vara, ögonblickligen drar sig tillbaka vid det minsta tecken på svartsjuka från mannens sida.

En tredje insändare skriver: Blott gemensamma vänner förstöra icke husfreden. Blir en vän speciellt den ena makens — var då beredd på det värsta!

Ett sätt.

— Säg, fru Pettersson, var det inte i det här rummet, som det fanns så mycket ohyra?

— Jo, men jag hittade på ett medel som totalt utrotade dem.

— Och vad var det, om man får fråga.

— Jag hyrde ut rummet till en student, som aldrig kom hem om nätterna. De små djuren blevo allt missmodigare och skralare och till sist så tappade dom tålamodet och flyttade sin väg.

Fritt hemkörd.

En kykoherde från Hälsingland, befann sig häromdagen på ett tillfälligt besök i Uppsala och antastades på stadens salutorg av en vedhandlare, berättar Gävle Dagblad, som får stå för sanningsenligheten.

— Ska' herrn köpa en famn björkved?

— Vad är priset?

— 22 kronor, fritt hemkörd.

— Jag tar den.

— Tack, var bor herrn?

— I Delsbo!

Det blev ingen affär.

Missförstånd.

— Ni är en riktigt svindlare. Där tog ni er ledigt i går under förevändning att er hustru dött, och så mötte jag i dag er hustru.

— Ursäkta, grosshandlarn, men jag sa' inte att hon var död, utan att jag gärna skulle vilja gå med på hennes begravning.

Löjtnant Snobbenfelt (till 47:an, som tittar bort just när löjtnanten kommer):

— Hallå! Hövnu 47:an, varför tittav alltid 47:an bort näv han sev mej komma? Är det föv han ska slippa göva honnöv?

47:an: — Nää, goa herr lycknant de ä de inte, men si mor min sa, när jag for hemifrån: För all del, sa' hon, akta dej för dåliga sällskaper, sa' hon, och sup inte, sa' hon, och sir du nånting som kväljer dej, så vänd dej bort, sa' hon.

Janssons har fått en ny husassistent, betydligt från landet. Första kvällen, när hon har fullgjort dagens id, kommer hon in till herrskapet och ropar godnatt! så att det skräller i väggarna. Varpå Jansson tar till orda och förmanar henne att tala lite tystare. Nästa dag, när fru Jansson är borta, har herr Jansson ett spelparti. Framemot tolvdraget kommer oskulden från landet inseglande går bort till Jansson, som just har given, böjer sig mot örat och viskar:

"Nu går jag till sängs.....

Religionsläraren försöker förklara för klassen vad man menar med moraliskt mod.

"Tänk Per", sade han, "att tolv pojkar skulle sova i samma rum och en av dem högt bad sin aftonbön."

"Detta vore moraliskt mod. Kan någon nu ge mig ett annat exempel?"

"Jo", svarade en liten pojke längst ner i klassen, "om tolv präster sova i samma rum och en icke högt bad sin aftonbön. Det vore moraliskt mod."

Gubben Mattsson från Singö har rest till staden och träffar på gatan grosshandlare Carlsson, för vilken han berättar:

— —Har vatt inne å fått en tann utdragen. Geck opp te en tannlägare som di sa skull va billig å bra. Inna ja satt mej så frågte ja va de kosta. Te kroner sa' han, men ja ska' görat för fem. Nä, då får de allt va' sa' ja te ja kommer te Norrtälje för där får ja de för en. Nåja san, ja kan görat för ingenting ässå san, sitt ner san. Ja, å så satt ja mej å så gjorde han de, men han gjorde de l—å—n—g—s—a—m—t.

En liten bit kol.

För S. C. T. av Joseph Swanson.

De stora syndernas hemvist, söderns pärla, Buenos Aires företedde en högst ovanlig, för att inte säga uppseendeväckande, syn en afton i början på juli månad för omkring ett halvt dussin år sedan. De mörkhyade sydamerikanerna tittade, somliga med förskräckta, andra med förvåning avspeglad i deras anleten, på de tätt fallande, vita dunliknande flingorna som nedkommo från höjden och hamnade på trottoarer och körbanor. Åttioåtta år hade, enligt tidningspressens utsago, förflutit sedan något sådant bevittnats där i staden. En del av de yngre, mera misstänksamma människobarnen böjde sig ned och började noggrannt undersöka vad de flesta av dem troligtvis aldrig skådat — den för oss nordbor så familjära bomullsliknande, härligt vita snön, som nu föll i ymnighet.

Vi befinna oss i den ökända stadsdel, som än i dag benämnes "Bocca". Denna, som är de flesta sjöfarandes uppehåll, är följaktligen full av "boardinghouses", kaféer, vinstugor och andra tvetydiga nöjesetablissemang, dessa senare upprättades av guldhungriga ockrare för deras egen snöda vinnings skull, för avlockandet av en fattig sjömans så outsägligt hårt förvärvade slantar. Föga tänka dessa mänskliga parasiter på, att de genom sina "affärer" omskapa annars oskyldig ungdom till ett i både fysiskt och moraliskt hänseende undermåligt, ja, i många fall räddningslöst förlorat människovrak.

I en "vinedump" eller vinstuga, om vi så behaga, satt en skara maskulina individer förankrade vid de massiva träbord vilka, frånsett de stora vinfat som uppstapplats längs ena långväggen, utgjorde ställets huvudmöblemang. Publiken, de voro ett trettiotal eller så, offrade under högljudt samtal, indlandans, "stepping", sång och musik till den mångbesjungne Bacchus. Även den gamle skäggige positivhalaren som medelst sitt skrällande instrument överbjuda larmet, blev då och då tvingad till en kort paus när han hällde i sig ofta bestådda upplivare.

Iakttaga vi närmare denna brokiga samling, se vi genast att de utgöra representanter för nästan alla folkslag. Ej en enda "färgad" gentleman kunde dock upptäckas. Alla så voro de "vita" i mer eller mindre grad. Och vilket Babylon av tungor! Engelskan var dock det språk som dominerade, då och då avbruten av kraftiga skandinaviska svordomar.

I ett hörn sitta tvenne män. Den ene är gammal och grå, den andre ung och levnadsglad. Två halvtömda buteljer trona på bordet. Ingendera av de båda tyckes taga någon vidare notis av det larmande inferno som råder omkring dem. Ej heller tyckes de uppmärksamma varandra. Den gamle, vars ansikte tydligt röjer utsvävningar och ett i förtid åldrat liv, stirrar med ett konstgjort leende på en i närheten stående järnkamin. Den andre, till utseendet liknande en äkta söderns son, har de mörkbruna ögonen fästade på sin flaskas etikett. Denne unge man var jag — en svensk. Under mitt kringflackande liv på vår lilla planet hade jag vid denna tidpunkt tillbringat trenne overksamma månader i Buenos Aires.

Plötsligt fick jag höra en fråga, som hundra-, ja, tusentals gånger förut försatt mina trumhinnor i vibrationer.

— U s t e d h a b l a E s p a n o l ?

— Nej, inget vinare, svarade jag min äldrige bordskamrat som framställt frågan. Men engelska eller tyska, om ni behagar.

— Och jag, som inbillade mig att ni var en "d a g o", fortsatte han, nu på engelska.

Inom en halvtimme voro vi de bästa vänner i världen. Ty det går fort att stifta bekantskap i en vinstuga, särskilt i Buenos Aires.

— Jag kan nästan svära på att du är en irländare, sade den gamle och bytte om ett uttröskat samtalsämne. Du är hård på r-en.....

— Irländare, skrattade jag. Visst inte! Du har en svensk framför dig.

— En..... en svensk? gapade han förundrad. Det var då.....nå, då kan jag upplysa att min födelsestad heter Göteborg.

Nu blev det min tur att bliva överraskad.

— Var någonstans i Sverige råkade du bliva född? frågade han uppmärksamt och vinkade på vinstugans ende kypare.

Jag nämnde namnet på min födelseort. Under ett ögonblick eller två betraktade den gamle mig med halvslutna ögon. Det var som om han ville läsa min själs hemligheter.

— Såå, mumlade han tillslut, du är en svensk.

Två nya flaskor av det sydamerikanska vinet kommo på bordet, och vi skålade för det gamla fosterlandet högt uppe i norr. Plötsligt sjönk den äldrige sjömannens huvud ned mot bordskivan. Hastigt fick han upp båda armbågarna på bordet och dolde sitt skäggiga anlete bakom ett par stora arbetsnävar. Cirka två minuter förflöto under tystnad. Jag förnam tydligt att nu gick det ej för sig störa honom. Plötsligt reste han sig upp, gick fram till kaminen, fattade en liten bit kol, återvände och kastade det på bordet. Förvånad betraktade jag först kolbiten, se'n mannen. Han hade gråtit.

— Här, utropade han hetsigt och blickade på mig med tårdränkta ögon, tror du att en sådan här liten tingest skulle kunna ha någon slags inverkan på en människas liv?

— Vad menar du? undrade jag och grep kolbiten.

Han utbrast i ett högljutt, skärande skratt.....

— Vad jag menar? återtog han. Jo, det ska' jag förklara — för dig. Ingen enda levande människa vet om det..... Men nu, 'sen jag fått tag i en svensk, och en som tycks förstå, så ska' det ut.....

Han drack en stor klunk av sitt vin och satte sig. Jag iakttog honom fortfarande med största uppmärksamhet. Männe led han av d e l i r i u m t r e m e n s ? Det fanns ju så många därinne som gjorde det. Otaliga voro de gånger jag skådat penninglösa bacchitillbedjare på jakt efter obefintliga flugsvärmar. Eller var han männe en av dessa som såg elefanter? Men nej! Mannens ögon talade ett ganska förnuftigt språk.

— Vill du lyssna till en liten historia? återtog han och fattade kolbiten, som jag lagt på bordet. Jag tror att du ska' begripa.....

— Visst vill jag höra på.

— Skönt! Jo, ser du, en sä'n här liten bit har bokstavligen fördärvat hela mitt liv. Krampaktigt kramade han mineralet samt återtog, nu i mera dämpad ton: Jag var en man av dina år, ja, kanske yngre. Sjöman till liv och själ, beslöt jag mig snart för att äntra rangstegen, försökte att kliva från min position för om masten upp till kommandobryggan. Det som mest av allt eggade mig till att försöka ta' detta steg, var världens bästa flicka....., hon som lovat bli min hela tillhörighet samma dag som styrmansbrevet kunde visas. Jag gick på navigationsskolan i min hemstad. Det pluggades natt och dag i fem och en halv månaders tid. Alltid voro tankarna på det härliga målet: H e n n e ! Det arbetades, tro mig! Och utan överdrift kan jag säga att den pojken som nu sitter här var nummer ett i styrmansklassen anno 18xx. Varje afton offrade jag en halvtimme. Ibland mera på h e n n e, för h e n n e. Den enda underhållning hon fick vid sådana tillfällen var: Vega, Vesta, Altair, Arcturus, Orion och..... ja, det hör ju förresten inte hit! Hade hela stjärnhimmeln i huvudet, och det var nog inte besynnerligt att hon ibland påstod att jag var kollrig. Emellertid. Det närmade sig examensdagen med stora steg. Vi hade ungefär fjorton da'r till elddopet. Men nu är det först kanske bäst omtala, att vi bland våra navigationslärare hade en som led av ganska svår närsynthet. Många gånger förundrade jag mig över att han, med sina svaga ögon, kunde fullgöra sina åligganden. Naturligtvis spelade vi honom många putlustiga spratt. Ibland hade han fått nålar att sitta på, ibland ingenting alls, d. v. s. katederstolen blev undansmugglad och den stackaren hamnade på golvet. Kort sagt, denne vår lärare råkade ut för alla de galna påhitt en skara unga, levnadsfriska sjömän kunde utkläcka i sina vildbasarhjärnor. Jag för min del avhöll mig dock från att göra den gamle förtret. Men som sagts, fjorton da'r före examen, föll jag för frestelsen. Vad skulle göras för att få mina kamrater utbrista i ett hjärtligt gapskratt på den närsyntes bekostnad? Jag funderade. Naturligtvis skulle det vara något extra ordinärt, något ovanligt. Det var då som jag kom på den genialiska idén att ta' en liten bit kol och stoppa det i hans stora, gammaldags bläckhorn. Detta påhitt, som jag så många gånger djupt ångrat och förbannat! Vi unga därar!

Han kom in och satte sig utan att upptäcka något felaktigt med bläcket. Utan att ana något doppade han sin stora fjäderpenna och hui! Den mörka vätskan stänkte över hela hans lilla skrumpna person. Ögon och brillor, skjortbröst och krage, pulpet och papper, allt blev bestänkt. Det blev en uppståndelse som är oförklarlig. Ett skratt ekade genom rummet, oartikulerade ljud hördes, skrammel och allt möjligt slags ovåsen framkallades av mina uppspelta kamrater, vilka nu syntes halvtokiga i en hast. Mitt ibland det hela stod vår bläckbestänkte lärare, allvarsam och spöklikt högtidlig. När larmet lagt sig, utbrast han med en stämma som jag aldrig glömmer: "Om den som är upphovet till detta, ä r e n m a n, stige han fram och b e k ä n n!"

Vi tittade på varandra. De sågo på mig, jag på dem..... Men ingen steg fram.....den dagen. Ser du jag var inte m a n n o g då! Jag var f e g! Nästa dag antog saken rent av farliga former. Den förolämpade läraren hotade nämligen med att få hela klassen suspenderad. Då blev jag tvungen tillstå. Inkallades till föreståndaren samt hugnades med den så kallade 'sparken'..... Inte nog med det, han påstod sig också hava för avsikt meddela övriga navigationsskoleföreståndare i riket vad jag gjort, och på så vis hindra mig från söka inträde vid någon skola. Det var med sorgen i hjärtat jag berättade detta för min blivande brud. Hon lovade mig emellertid — vilket somliga ha så lätt att göra, men så rysligt svårt att hålla — evig trohet..... Jag begav mig ut på en långresa, kom hem och fann henne 'länkad' till en annan man, en man som titulerades 'kapten' .... Well, se'n dess har jag aldrig återsett svenska kusten..... Detta — han pekade darrande på det framför stående vinglaset — har se'n den dagen varit min bäste vän..... I detta har jag försökt dränka de ständigt återkommande tankarna på gamla Sverige och på h e n n e..... Min Gud!

Jag betraktade honom medlidsamt där han satt, med tårfyllda ögon och darrande på sitt vinglas.....

— Ja, men, tog jag slutligen till orda, det finnes ju miljoner kvinnor om inte.....

— Inte för mig! Inte! brusade han upp. H o n v a r m i t t a l l t!.....

— Vamos hombris! kom det från dörren. Vamos!

Vi blevo uppmanade avlägsna oss. Utkomna på den snobetäckta gatan, frågade den gamle plötsligt:

— Var bor du? Du har väl "boardinghouse?"

— Blev utskastad därifrån i dag, tillstod jag sanningsenligt. Kassan är läns och så.....

— Kastade dom ut dej ja! Ifyllde han leende. Kom, så gå vi hem till mitt.

Jag accepterade, och vi gjorde sällskap till hans "hem", vilket vid framkomsten visade sig vara en smal — trappavsats.....

— Här har du filt och madrass, sade min värd och överräckte tvenne tidningar.

Jag inrättade mig så komfortabelt dessa omständigheter tillåto, samt blev snart, trots kylan, fast omsluten av Morfei armar.

När jag vaknade framåt morgonen, hade snön smugit sig in genom det bristfälliga taket och hopats i det hörn varest den gamle sov. Kvickt reste jag mig och började utföra några rörelser, vilka Ling, hade han levat och sett dem, med största säkerhet skulle förklarat osymmetriska. Men de lyckades dock uppmjuka mina stelnade lemmar och jag gick därefter bort till min nyförvärvade vän. Han låg med ena handen begraven i den lilla snödrivan. "Besynnerligt", tänkte jag, "vad han ändå är bra okänslig!" Hastigt böjde jag mig ned och ruskade i honom. En liten bit kol ramlade ned från en kavajfickan och hamnade i den vita snön — Ånyo ruskade jag den gamles stofthydda — Men vad nu? Vad betydde detta? Han ville icke vakna. Med ena handen överfor jag den fåriga pannan..... Den var.....i s k a l l..... Den osynlige lismannen hade under nattens lopp avskurit förbindelsen emellan kropp och själ. **Min landaman var död.**

Dagen efter är scenen en av Buenos Aires fattigaste kyrkogårdar, de okändas och medellösas sista vilorum. — Tvenne män sänka utan ceremonier, en kal, svart kista ned i den mörka mullen. En ung man står med korslagda händer och betraktar den för honom så ovanliga synen — Nu vilar kistan på gravens botten. Varsamt böjer han sig ned och fyller båda händerna med hvit, n'juk snö samt låter den falla på kistlocket — Trenne gånger upprepas detta — En liten kolbit följer snön och några heta tårar droppar ned i det trånga hålet Sakta vänder sig den unge mannen om, under det ett nästan ohörligt mummel framtränger till de båda okänsligt leende dödgrävarne..... Vi lyssna. "Kvinnan", kommer det, "ack oförklarliga fenomen — Kvinnan och — **en liten bit kol!**"

(Översättning eller eftertryck förbjudes.)

Ingalunda lätt uppgift.

Principalen (till kontoristen): — I går var här en man, som sökte plats. Antecknade ni hans adress?

Kontoristen: — Ja, men jag har yvärr förlagt papperslappen.

Principalen: — Skriv då till karlen och bed honom insända sin adress ännu en gång.

Den nu avlidne major P., en av gamla stammen, skulle en dag gå förbi en häst, som stod bunden vid regementets hindergård, under det hästen ryktades. Passagen var rätt smal mellan hindergården och stallet.

Major P. tjock och pustande till artilleristen:

— Slår han?

— Ja, major!

— Stå för då, men's jag går förbi.

PÅ BALEN.

Herrn: "Ni känner naturligtvis till Thorvaldsen?"

Damen: "Nej, är det en ny vals?"

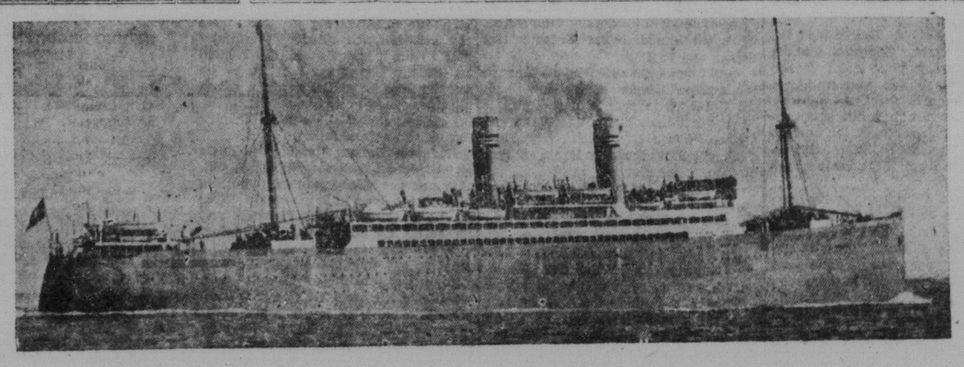

Dahl Steamship Agency

325 Logan Ave. Winnipeg, Man.

General Steamship Agents

Närhelst en resa till gamla landet planeras, sak samma om det är till Sverige, Norge, Danmark eller Finland, äro vi i stånd att erbjuda bästa möjliga ackommodation som kan erhållas å någon direkt linje till Skandinavien.

Med avseende å priset vilja vi nämna, att vi alltid följa ett bestämt pris, och att detta pris icke kan ändras utan att bryta mot de överenskommelser som ingåtts mellan de olika linjerna. När vi därför tala om priser, styfta vi på de prisuppgifter som anföres å de av ångbåtsbolagen utgivna cirkulären eller seglingslistor. Därför finns det ingen möjlighet att erhålla ens en cents reduktion under det stipulerade priset, eller att betala en cent mer.

Förutbetalda biljetter. Vi kunna sälja förutbetalda biljetter med direkt linje från Sverige, Norge, Danmark eller Finland till Halifax, Canada, och det bemötande som gives är detsamma som erhålles å resa härifrån till gamla landet. För resan åtgår cirka 8 dygn, ibland några timmar mer och ibland mindre, beroende förnämligst på väderleken. Resan göres å på allt sätt moderna ångare (oljebrännare) och vi äro förvissade om, att resande från och till Skandinavien icke kunna få fördelaktigare bemötande än vad som gives när biljetten köpes från Dahl Stemship Agency, den älsta etablerade skandinaviska ångbåtsagenturen i Canada.

Intet misstag kan begås av den som köper förutbetalda biljetter för släktingar och vänner i de skandinaviska länderna från oss. De kunna då resa med direkt linje från sina hemland till Halifax, Canada och med den mest direkte järnvägslinje till slutlig destinationspunkt.

Passbestämmelser. Skandinaver, som äro canadensiska medborgare, behöva endast erhålla ett igenkänningsbevis från vårt kontor, och därmed undanrödjes alla hinder för resa genom Förenta Staterna till New York via Minneapolis och Chicago, eller via Toronto och Montreal.

Amerikansk invandringsskatt behöver icke erläggas, och om någon påstår att sådan skatt måste betalas, håller han sig icke till sanningen.

För svenska, norska, danska eller finska medborgare är det nödvändigt att utfärda gällande pass och det är därför rådligt att i god tid sätta sig i förbindelse med oss för anskaffandet av sådana dokument.

Närhelst Ni planerar en resa till gamla landet, glöm icke att tillskriva oss och vi skola per omgående besvara Edert brev å Edert eget språk. Vi äro här för att stå Eder till tjänst och vi skola mer än gärna sätta vår 28-åriga erfarenhet till Edert förfogande.

Järnvägsresan från Winnipeg till New York är några timmar kortare än sådan resa från Winnipeg till Halifax och kostnaderna äro ungefär desamma. En av fördelarna med resan till New York är den, att Ni då blir i tillfälle att se världens största stad med alla dess sevärdheter. Köp därför Edra biljetter via New York.

Fri järnvägsresa från Bergen till Oslo samt till destinationsort som uppges å biljetten.

Dahl Steamship Agency

WINNIPEG.